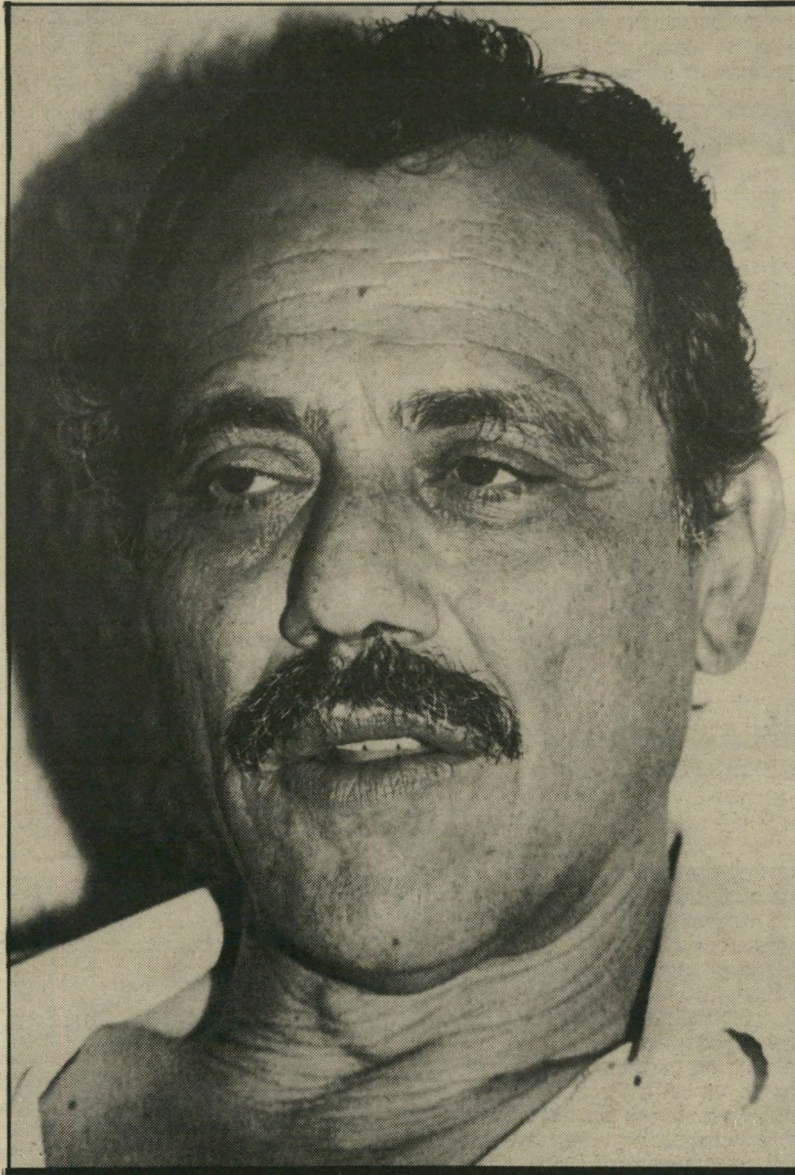

ח"כ שלמה עמר, שהכנסת סירבה בהחלטה חסרת-תקדים להסיר את חסינותו, מספר כיצד התגלגלה הפרשה שחילצה אותו מן האלמוניות, מתאר את מאבקי-הכוח בתוך קואופרטיב "אגד", שבדאשו הוא עומד, מסביר כיצד נקלע לפוליטיקה ומכריז:

"אני נמצא ב'אגד' מאז גיל 14. הייתי פועל במוסך, ותוך כדי עבודה סיימתי את הלימודים שלי"

ראיינה ענת סרגוסטי

"אילו שלמה עמר לא היה בקואופרטיב, הוא היה מגיע מכסימום להיות מכונאי מוסמך באיזשהו מקום"

"בבית לא היה מתח לקראת הסרת החסינות, משום שהם מכירים את אווירת החיים ב'אגד'"

"מעולם לא חלמתי להיות חבר-כנסת. לא חשבתי שאהיה. אבל זה בא כמעט מובן מאליו"

"חננעתי יחד, לדעתי, מילאה את יעודה בעצם הקמת ממשלת-האחדות הלאומית, והצילה את המדינה"

"בהחלט לא נהניתי מהפירסום, אבל כל מי שנכנס לעומק הבעיה — מבין: קיבלתי עידוד מכולם"

עניין החסינות

הוא כולו שטות!

ום לסני הבחירות לכנסת ה-11, ב-22 ביולי 1984, הוגש לבית-מישפט השלום בחיפה כתב-אישום נגד שלושה חברים בכירים בקואופרטיב אגד. למחרת היה שלמה עמר, אחד הנאשמים, לחבר-כנסת מטעם תנועת יחד, שבראשה עמד עזר וייצמן.

כתב-האישום מתייחס לעבירה על חוק-האזנות-סתר, ולפיו פעלו שלושת החברים שלא כחוק כשהאזינו ליהושע פרן, חבר רביעי במיסגרת מאבקי-כוח בתוך החברה הענקית.

לפי החוק, חלה החסינות על חברי-כנסת ביום שבו הושבע, והיא כוללת גם אירועים

שהתרחשו לפני שנבחר כח"כ. כלומר, ביום השבעתו יש להפסיק את כל ההליכים המישפטיים נגדו. כדי להעמיד חברי-כנסת לדין, צריך היועץ המישפטי לממשלה לבדוק את החומר, ואם הוא מוצא שיש מקום, מבחינת הראיות, להעמיד את חברי-הכנסת לדין, עליו לפנות בבקשה לוועדת-הכנסת. כדי שזו תסיר את חסינותו של הח"כ, הפרופסור יצחק זמיר, היועץ המישפטי לממשלה, בדק את חומר הראיות נגד ח"כ שלמה עמר. הוא קבע שלדעתו יש להעמיד אותו לדין והגיש בקשה ברוח זו, בצירוף המלצתו, לוועדת-הכנסת.

הוועדה החליטה ברוב-קולות שלא

להסיר את החסינות. בעד הסרת החסינות הצביעו הח"כ הפרופסור דויד ליבאי וה"חכים מיכאל איתן, יוסי שריד ואהוד אולמרט. נגדם הצביעו 13 ח"כים. חייקה גרוסמן, ממפ"ם, נמנעה בהצבעה. בעיקבות תוצאות ההצבעה, התפתח ויכוח חריף בעניין סמכותה של ועדת-הכנסת ובעניין שיקול-דעתו של היועץ המישפטי לממשלה. בכל מיקרה, מי שנהנה מתוצאות ההצבעה היה הח"כ שלמה עמר, שחסינותו לא הוסרה ולכן לא יצטרך לעמוד לדין ולהוכיח את חפותו. שני חבריו, המו"אשמים באותה עבירה, יועמדו לדין, ועניינם יתברר בבית-המישפט. לצערם, אין הם

נהנים מכל חסינות שהיא. עמר כתב מיכתב לכל חברי ועדת-הכנסת, שבו ביקש כי יאפשרו לו לעמוד לדין, הוא גם פירט במיכתב את השתלשלות הדברים, לדעתו, לפי החוק הקיים אין מעמד כלשהו לח"כ שאת חסינותו מבקשים להסיר, לכן בקשתו של עמר היתה חסרת משמעות ביחס להחלטה. מתנגדיו טוענים שמסיבה זו היה לו קל לבקש את הסרת החסינות, כשידע שבקשה זו לא תשנה דבר היה מי שאמר השבוע שצריך לשנות או חוק-החסינות כך, שאם ח"כ מבקש בעצמ את הסרת חסינותו, יש להסירה מייד. עמר אינו מתרגש מכל העניין. הוא בטוח